

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — Част тридесет и втора

Jeff Pippenger

2026-01-20

Число Тридесет и две

Пътят, за да стигнем до книгата на Йоил, беше бавен и постепенен, като Петър е наш свидетел. Петър е един от най-забележителните образи в Божието пророческо Слово, но няма не са такива всички? Петър е в Кесария Филипова, а също и на Петдесетница в горницата в третия час, а после в храма в деветия час на същия ден. Исус беше разпнат в третия час и издъхна в деветия час. Петър е призван в Кесария в деветия час, но Кесарията, в която е призван в разказа за Корнилий, не е Кесария Филипова в подножието на планината Ермон, а Кесария край морето, наречена Кесария Маритима.

Кесария Маритима е крайбрежният град на Средиземно море, на около 30–35 мили северно от съвременен Тел Авив (построен от Ирод Велики като величествен римски пристанищен град). Той се появява често в книгата Деяния на апостолите (споменат 15 пъти) и е този, който повечето хора имат предвид, когато в Новия Завет се говори просто за „Кесария“. Там живееше Филип Благовестникът с четирите си дъщери, които пророкуваха (Деяния 8:40; 21:8). Павел беше затворен там за две години, яви се пред управителите Феликс и Фест, и пред цар Агрипа (Деяния 23–26). Още по-значимо, може би, е, че Петър проповядва тук на римския стотник Корнилий — първото голямо обръщане на езичници към християнството (Деяния 10) през 34 сл. Хр., когато завърши седмицата, в която Христос потвърди завета с мнозина.

И той ще потвърди завета с мнозина за една седмица; а в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът; и поради разпространението на мерзостите ще го направи пусто, чак до свършека; и определеното ще се излее върху запустялото. Даниил 9:27.

Кесария Приморска служеше като римската административна столица на Юдея и като голям езически център. Кесария Филипова е различен град, разположен далеч на север, близо до подножието на планината Ермон (около 25–30 мили северно от Галилейското езеро), в района на днешните Голански възвишения (съвременен Банияс). Той се споменава само в Евангелията (Матей 16:13 и Марк 8:27), когато Исус заведе учениците Си в Кесария Филипова. Това е прочутото място, където Петър изповяда, че Исус е „Месията, Синът на живия Бог“, и където Исус заяви: „На тази канара ще съградя Моята църква и портите на ада няма да ѝ надделеят“ (Матей 16:13–20). Това беше езическа област с храмове на гръцки богове, особено на козия бог Пан, чиято пещера на Пан беше наричана „портите на ада“, което прави изявлението на Исус там особено поразително.

Двата града са напълно отделни географски и исторически — единият е оживено римско морско пристанище на югозапад, а другият — северно елинистично/езическо място близо до изворите на река Йордан. Крайбрежният град доминира в книгата Деяния на апостолите, докато северният е средоточие на решаващ момент в Евангелията. Кесария при морето е символ на Рим — звяра, а Кесария на сушата е символ на змея. Сестра Уайт определя периода от кръста до Петдесетница, „петдесетническият период“, който започна на кръста и завърши на Петдесетница.

„С искрено копнеене очаквам времето, когато събитията от деня на Петдесетница ще се повторят с още по-голяма сила, отколкото при онзи случай. Йоан казва: „Видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава.“ Тогава, както в дните на Петдесетница, хората ще чуят истината да им се говори — всеки на своя собствен език.

„Бог може да вдъхне нов живот във всяка душа, която искрено желае да Му служи, и може да докосне устните с жив въглен от олтара и да ги направи красноречиви в Неговата прослава. Хиляди гласове ще бъдат проникнати от силата да възвестяват чудните истини на Божието Слово. Заекващият език ще се развърже, а плахите ще бъдат укрепени, за да свидетелстват смело за истината. Нека Господ помогне на Своя народ да очисти храма на душата от всяко осквернение и да поддържа такава тясна връзка с Него, че да стане причастник на късния дъжд, когато той бъде излян.“ *Review and Herald*, July 20, 1886.

Технически погледнато, петдесетният период би започнал с празника на първите плодове, който съответства на Христовото възкресение; но без смъртта на кръста не би имало кръв, която възкръсналият Спасител да вземе със Себе Си, когато възкръсна. Без Неговата смърт Той, като Хлябът на живота, не би почивал в деня на празника на безквасните хлябове, а Хлябът на живота трябваше да почине преди Своего въздигане на празника на първите плодове, като така постави начало на петдесетдневния период, който доведе до деня и празника Петдесетница.

Когато Христос дойде, за да потвърди завета за една седмица, седмицата започна при Неговото кръщение и после „в средата на седмицата“, три години и половина по-късно, Той бе разпънат на кръст, почина в гроба в деня на Безквасните хлябове, възкръсна в неделя като празника на първите плодове от ечемичената жетва, като така постави началото на петдесетдневния петдесетен период, достигащ до празника на първите плодове от пшеницата. От кръста до края на седмицата, три години и половина по-късно, седемгодишният период достигна своя завършек с Корнилий от Кесария Маритима, който стана първият езичник, обърнат към християнската църква — в края на седмицата, през 34 сл. Хр.

Седмицата, в която Христос дойде да потвърди завета, е пророчески 2 520 дни, а кръстът е „в средата на седмицата“, така че това беше 1 260 дни след кръщението и 1 260 дни преди обръщането на Корнилий. На кръста Христос бе разпнат в третия час, а умря в деветия час. Това беше началото на петдесетният период и в края му (защото Исус винаги илюстрира края

с началото), в деня на Петдесетница, Петър изнася първата си проповед от книгата на Йоил в третия час в горницата, където Христос се среща с учениците в деня на Своето възкресение. След това Петър изнася втората си проповед върху Йоил в храма в деветия час. Ясно е, че третият и деветият час са символ алфа и омега за началото и края на петдесетия период.

Ред по ред, когато съпоставим третия и деветия час на тези две събития, откриваме шестте часа като пророчески период, които и в двата случая дават свидетелство за едно разделение. Христос преминава от живот към смърт и към живот. Той преминава от земята към небето и обратно на земята. Петър е вън, а после вътре в храма. Разбира се, съществуват и други паралелни съпоставяния между третия и деветия час, но най-напред трябва да разгледаме Петър, Корнилий и Кесария Приморска.

Както и при пророческите деления, представени в шестте часа, когато ангелът беше изпратен при Корнилий, за да го насочи да изпрати за Петър, беше деветият час.

Имаше в Кесария един човек на име Корнилий, стотник от полка, наречен Италийският полк, благочестив и богобоязлив човек с целия си дом, който даваше много милостиня на народа и се молеше Богу винаги. Той видя ясно във видение около деветия час на деня Божий ангел, който влезе при него и му каза: Корнилий. А той, като го погледна, уплаши се и рече: Що е, Господи? И ангелът му каза: Твоите молитви и твоите милостини възлязоха за спомен пред Бога. И сега изпрати човеци в Йопия и повикай Симон, чийто прякор е Петър. Деяния 10:1–5.

Появата на ангел е символ на вест и на ориентир, и ангелът потвърждава, че това е ориентир, когато казва: „Твоите молитви и твоите милостини възлязоха за спомен пред Бога.“ Ориентирът за завършека на седмицата е това, че Корнилий изпраща да повикат Петър в деветия час, след като е постил четири дни, и това е наречено „спомен“, което е ориентир. Като „стотник“ Корнилий беше началник над сто мъже.

Когато Петър е в Кесария Филипова в Матей шестнадесета глава, няма никакво споменаване на какъвто и да било час. Кесария Филипова е името на града по времето, когато Исус заведе там учениците. В историята на Даниил единадесета глава, стихове тринадесети до петнадесети — стихове, които се изпълниха при битката при Паниум и които са прообраз на войната, водеща до неделния закон в Съединените щати — Кесария Филипова се е наричала Паниум. Петър е в стихове тринадесети до петнадесети, когато е в Кесария Филипова, която е Паниум.

Установяването, че битката при Паниум е изпълнение на тринадесети до петнадесети стих на Даниил единадесета глава и че тези стихове, заедно с историята на битката при Паниум, посочват война, която води до неделния закон в Съединените щати, е именно начинът, по който методологията „ред по ред“ е предназначена да действа. Прилагането на тази методология изисква Кесария Филипова и Паниум да бъдат приведени в съответствие, защото основното правило на пророчеството, което се отнася до тази истина, е, че „всеки от древните пророци е говорил повече за нашите дни, отколкото за дните, в които е живял“.

Павел добавя, че духовете на пророците се покоряват на пророците, така че те не само всички посочват последните дни, но и всички са в съгласие.

Поради тази причина, ако и когато Паниум е отъждествен в пророческото Божие Слово като Паниум, а след това като Кесария Филипова, и двете названия трябва да бъдат приложени в последните дни и трябва да се съгласуват помежду си, защото става дума за един и същи град.

В съзвучие с тази логика, макар и донякъде различно, стоят Кесария Филипова и Кесария Маритима. Петър отиде в Кесария Филипова с Христос, но в Кесария Маритима бе изпратен от Светия Дух. И все пак и в двете Кесарии именно Петър е главният заветен персонаж. Прекрасното в тази линия е, че именно в деветия час Корнилий бе посетен от ангела и му бе наредено да изпрати за Петър. Петър в Кесария е пророчески символ, но двете Кесарии са ясно различни. Едната е Кесария край морето, а другата — Кесария на сушата. Кесария край морето е свързана с езичниците, и Корнилий беше първият обърнат езичник точно в края на заветната седмица през 34 сл. Хр. Кесария край морето е деветият час и се съгласува с Петър в храма на Петдесетница и със смъртта на Христос в деветия час.

Кесария край земята, тоест Кесария Филипова, е третият час. Няма други възможности за избор. Кесария Филипова в началото — третият час, а Кесария Маритима в края — деветият час. Филипова е алфата на периода от шест часа, а Маритима е омегата. Омегата при деветия час беше смъртта на Христос в средата на заветната седмица, а Петър в храма на Петдесетница също беше деветият час. Това, че Корнилий повика Петър, съответства на смъртта на Христос, която е предобраз на неделния закон, а също и на Петър в храма на Петдесетница, което отново е предобраз на неделния закон. Корнилий, като първия обърнат езичник, представлява първия работник от единадесетия час при неделния закон.

Третият час, когато Христос бе разпнат, и третият час, когато Петър беше в горницата, трябва — и може единствено — да представляват Кесария Филипова. Горницата, в която Петър беше в деня на Петдесетница, беше същата онази горница, в която Христос се яви след Своето възкресение, възнесение и слизание. Христос дойде в горницата, а след това, петдесет дни по-късно, в деня на Петдесетница, Петър изложи посланието на книгата на Йоил в същата тази горница.

Кесария Филипова е третият час, който съответства на разпятието и горницата на Петдесетница. Разпятието е символ на разпръсване, а горницата — символ на единство. Това определя Кесария Филипова като точката непосредствено преди неделния закон, при която едната група е разпръсната, а другата е събрана. Когато историята на Битката при Паниум започне да се повтаря, неразумните и мъдрите девици ще бъдат завинаги разделени и ще бъдат разделени поради кръста, който представлява приближаването на неделния закон. Именно в Кесария Филипова Христос започна да поучава за приближаващия неделен закон. Когато Той направи това, Петър се противопостави на вестта; така в рамките на девет стиха Петър представя онези, които са запечатани, и онези, които са разпръснати от вестта за кръста, която е неделният закон.

Той им казва: А вие за кого Ме казвате, че съм?

А Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, Синът на живия Бог.

И Исус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йонин; защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. И Аз ти казвам още: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.

Тогава заръча на учениците Си да не казват никому, че Той е Исус Христос. Оттогава Исус започна да показва на учениците Си, че трябва да отиде в Йерусалим и да пострада много от старейшините, първосвещениците и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да възкръсне.

Тогава Петър Го отведе настрана и започна да Го смърмя, казвайки: Да бъде далеч от Тебе, Господи; това никак няма да стане с Теб.

Но Той се обърна и каза на Петър: Махни се зад Мене, сатано; ти си Ми съблазън, защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките. Матей 16:15–23.

Разпятието в третия час и посланието на Петър в горната стая съгласуват пророческия преход на воюващата църква, определяна като църквата с житото и плевелите, към тържествуващата църква. Тържествуващата църква е първоплодното приносно приношение от жито на Петдесетница, което е неделният закон. Когато плевелите и житото достигнат зрелост, ангелите отделят двата класа. Дъждът, който започна да поръсва на 11 септември, е това, което довежда житото и плевелите до плод.

Период от шест часа представлява историята на лагерното събрание в Ексетър до 22 октомври 1844 г., тържественото влизане на Христос в Йерусалим и влизането на цар Давид в Йерусалим с ковчега. Деветият час е също и времето на вечерната жертва, около 15 часа.

А ето каквото ще принасяш на олтара: всеки ден непрестанно по две едногодишни агнета. Едното агне ще принасяш сутрин, а другото агне ще принасяш привечер. Изход 29:38, 39.

Думата, преведена като „дори“, понякога се предава като „между вечерите“. „Между вечерите“ се отнася до шестчасовия период между третия и деветия час. Заветната седмица на Христос представлява шестчасовия период на кръста, който става алфата на шестчасовия период в Петдесетница. Двама свидетели в заветната седмица посочват период от шест часа, които са пряко свързани не само с пророчеството за свещената седмица, но и със символите на петдесетия сезон. А след това, в заключението на същата тази пророческа седмица, Петър е призван в Кесария в деветия час. Фактът, че в рамките на същата пророческа структура на свещената седмица има три девети часа, два от които са омега-завършеци на шестчасов период, който е бил също и периодът между утринната и вечерната жертва, изисква по пророческа необходимост да съществува трети час като алфа на период, завършил при деветия час на Корнилий.

Двете Кесарии, и в двете от които Петър е централна фигура, определят Кесария Филипова като третия час. Този шестчасов период започва и завършва с Кесария, защото краят е илюстриран чрез началото.

Пасхалното агне трябваше да бъде заклано привечер, което е деветият час — когато Христос умря.

И да го пазите до четиринадесетия ден на същия месец; и цялото събрание на израилевото общество да го заколи привечер. Изход 12:6.

Часът на молитвата е също и деветият час, защото тогава бе вечерната жертва.

Нека молитвата ми бъде представена пред Теб като тамян, и издигането на ръцете ми — като вечерната жертва. Псалми 141:2.

В съгласие с това, че вечерната жертва е часът на молитва, Ездра се моли при вечерната жертва; следователно той се моли в деветия час, когато Петър е в храма, когато Христос умря и когато на Корнилий бе казано да изпрати за Петър.

А при вечерната жертва станах от унинието си; и като бях раздрал дрехата си и наметалото си, паднах на коленете си и прострах ръцете си към Господа, моя Бог. Ездра 9:5.

В своята молитва Ездра се кае, след като разбира, че онези, които бяха излезли от Вавилон, за да възстановят храма и Йерусалим, бяха се свързали с езически жени.

А когато Ездра се беше помолил и беше направил изповед, плачейки и проснат пред Божия дом, около него се събра от Израил твърде голямо множество мъже, жени и деца; защото народът плачеше горко. И Шехания, синът на Йехиил, един от синовете на Елам, отговори и каза на Ездра: Ние съгрешихме против нашия Бог и взехме чужденки измежду народите на земята; но и сега има надежда за Израил поради това. И така, нека сега сключим завет с нашия Бог, че ще отпратим всички жени и родените от тях, според съвета на господаря ми и на онези, които треперят пред заповедта на нашия Бог; и нека стане според закона. Стани; защото това дело принадлежи на теб; и ние ще бъдем с теб; бъди твърд и го извърши.

Тогава стана Ездра и накара главните свещеници, левитите и целия Израил да се закълнат, че ще постъпят според това слово. И те се заклеха. Тогава Ездра се оттегли отпред дома Божий и влезе в стаята на Йоанан, сина на Елиасив; и когато отиде там, не яде хляб, нито пи вода, защото скърбеше поради престъплението на ония, които бяха дошли от плена. И разгласиха по цяла Юдея и в Йерусалим на всички завърнали се от плена да се съберат в Йерусалим; и че всеки, който не дойде в течение на три дни, според решението на първенците и старейшините, цялото му имущество ще бъде отнето и самият той ще бъде отделен от събранието на ония, които бяха дошли от плена. Тогава всички мъже от Юда и Вениамин се събраха в Йерусалим в течение на три дни. Беше деветият месец, на двадесетия ден от месеца; и целият народ седеше на площада пред дома Божий, треперейки поради това дело и поради силния дъжд. Ездра 10:1–9.

Заветът на сто четиридесет и четирите хиляди е представен като отделяне от онези, които бяха взели чужди жени. Това е отделянето на мъдрите и неразумните девици и то настъпва в деветия час, който е смъртта на Христос, Петър в храма на Петдесетница и призоваването на Петър в Кесария при морето. Отделянето при Ездра е също и очистването на левитите от Вестителя на завета в трета глава на Малахия. Очистването в Малахия онагледява двете храмови очиствания на Христос.

„Като очисти храма от купувачите и продавачите на света, Исус обяви Своята мисия да очисти сърцето от осквернението на греха — от земните желания, себичните страсти, злите навици, които покваряват душата. Цитиран е Малахия 3:1–3.“ Копнежът на вековете, с. 161.

На Ездра и на онези, които влизат в завета, се казва да „станат“, а на Исус Навин бе заповядано да стане, след като всички бунтовници измряха в продължение на тридесет и осем години. На древния Израил бяха необходими две години, за да не издържи десетократния изпитателен процес, а тридесет и осем години по-късно всички бунтовници бяха мъртви и Бог им казва да станат.

„Сега станете“, рекох аз, „и преминете потока Зеред.“ И ние преминахме потока Зеред. А времето, през което идвахме от Кадис-Варни, докле преминахме потока Зеред, беше тридесет и осем години, докле цялото поколение на воюващите мъже се изтреби измежду стана, както Господ им се беше закле. Второзаконие 2:13, 14.

В Йоан пет Исус изцели недъгавия човек, който бе в такова състояние тридесет и осем години, и когато го изцели, каза на човека: „Стани.“

Защото ангел слизаше от време на време в къпалнята и размътваше водата; и който пръв влезеше след размътването на водата, оздравяваше от каквато и болест да бе болен. А там имаше един човек, който страдаше от недъг тридесет и осем години. Исус, като го видя да лежи и разбра, че вече дълго време е в това състояние, му каза: Искаш ли да оздравееш?

Болният Му отговори: Господине, нямам човек, който, когато водата се раздвижи, да ме спусне в къпалнята; а докато аз идвам, друг слиза преди мене.

Исус му казва: Стани, вдигни постелката си и ходи. И веднага човекът оздравя, вдигна постелката си и ходеше; а в същия ден беше събота. Йоан 5:4–9.

При Ездровото онагледяване на завета на сто четиридесет и четирите хиляди народът трябваше да „стане“. През 1838 г. Йосия Лич, виден милеритски проповедник, предсказа края на османското върховенство около 1840 г., и милеритската вест се надигна, само за да бъде надарена със сила чрез точното изпълнение на 11 август 1840 г. Въздигането на тържествувашата църква включва предсказание, което кара Божия народ да стане, когато заветът бъде установен. В Ездровото отделяне от чуждите жени намираме Малахиевото очистване на левитите, а също и двете очиствания на храма от Христос, и всяка линия посочва отделяне на житото от плевелите, което се извършва, когато Христос завинаги

премахне греха от сърцата на сто четиридесет и четирите хиляди. Деветият час на Христос и двата девети часа на Петър, заедно с Ездровата молитва за очистване, се съгласуват със неделния закон, когато късният дъжд ще бъде излян без мярка. В девета глава на Даниил Даниил получава отговор на молбите си по времето на вечерната жертва, което е деветият час.

Да, докато още говорех в молитва, мъжът Гавриил, когото бях видял в началото във видението, понесен с бърз полет, се допря до мене около времето на вечерната жертва. Даниил 9:21.

Известява ни се, че виденията, дадени на Даниил при великите реки на Сennaар, сега са в процес на изпълнение и че трябва да разгледаме обстоятелствата, при които бяха дадени пророчествата.

„Светлината, която Даниил получи от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя при бреговете на Улай и Хидекел, великите реки на Сennaар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще се сбъднат.

„Разгледайте обстоятелствата на еврейския народ, когато бяха дадени пророчествата на Даниил.“ Свидетелства към служителите, 113.

Светлината на виденията, свързани с реките Хидекел и Улай, представя последните шест глави от книгата на пророк Даниил и единадесета глава. В девета глава, представена чрез река Улай, на Даниил е дадена светлина относно седма, осма и девета глава. В десета глава, представена чрез река Хидекел, на Даниил е дадена светлината на десета, единадесета и дванадесета глава. Пророческата информация е представена както чрез самите пророчески събития, изобразени в тези глави, така и чрез Даниил, защото трябва да вземем предвид обстоятелствата на юдейския народ, когато са били дадени пророчествата.

Ние трябва да пренесем тези съображения към последните дни и да ги съгласуваме със свидетелствата на другия пророк. Това означава, че както Петър е в Кесария Филипова, а също и в Кесария Маритима, така и Даниил е посетен от Гавриил в деветия час в девета глава, и е посетен на двадесет и втория ден в десета глава. Светлината на Улай и Хидекел за последните дни се разпечатва за Даниил в деветия час на двадесет и втория ден. Тази светлина представлява изливането на късния дъжд без мярка при неделния закон.

Свидетелството на Даниил се разкрива напълно в деветия час, защото то посочва както външната, така и вътрешната история на онова, което „сполетява“ Божия народ в последните дни. Когато тази светлина бъде прогласена на езичниците, представени от Корнилий, те ще повикат сто и четиридесет и четирите хиляди, Божият закон ще бъде убит чрез налагането на неделята, а Петър ще предаде вест на храма, който Христос бе напуснал и бе определил като празния дом на юдеите. Петър се обръща към езичниците, а също и към Синедриона, докато Ездра пледира за отделяне, а Даниил пости и се моли за светлина. Деветият час при Петдесетница, при Христовата смърт, при повикването на Петър от Корнилий, вечерната жертва — всичко това се съгласува с Илия на планината Кармил.

Очевидно е, че шестчасовият период представлява период, който завършва при неделния закон, но започва със събитие, което е пряко свързано с края, както беше при сутрешната и вечерната жертва. В термините на Петър шестчасовият период е от Кесария Филипова до Кесария край морето. При Петдесетница това беше от горницата до храма. Периодът, който е ярката светлина, поставена в началото на пътя, е Среднощният вик, и този период достига до неделния закон. Шестте часа, между двете вечери, представляват тържественото влизане на Христос в Йерусалим, което на свой ред представляваше периода от лагерното събрание в Ексетър от 12 до 17 август 1844 г., който положи началото на прогласяването на вестта, достигнала своето заключение на 22 октомври 1844 г. Ексетър е Кесария Филипова, а Кесария край морето е 22 октомври 1844 г. Началото е отбелязано с Кесария, както и края.

Тържественото влизане е белязано от спор в началото и спор в края. Спорът в Exeter бе представен от лъжливото поклонение, което се извършваше на мястото при шатрата в Watertown. Две вести бяха представени от тези две шатри, и когато Христос влезе в Йерусалим, придиричливите юдеи се оплакваха от вестта, която се прогласяваше, докато Той слизаше от Елеонския хълм, влизайки в Йерусалим, яздейки наскоро отвързаното осле. Първият и последният спор определят алфа и омега за този период. В Exeter групата от Watertown представлява категория девизи, които нямаха масло, и за тях вратата на спасението бе затворена. В края на този период вратата към светлото място бе затворена, като по този начин се дава алфа и омега на периода. Тази алфа и омега съответства на двата спора на тържественото влизане, и Caesarea към Caesarea с Петър.

В Кесария Филипова името на Симон Вар-йона е променено на Петър, в един пасаж, където той е възхвален като говорител на вдъхновението, а след това осъден като Сатана, заедно се противопоставя на вестта на кръста. Петър е символ на двете категории, които биват отделени чрез вестта за кръщението и кръста, която е вестта на 11 септември и на неделния закон.

„За всеки от двата вида, представени от фарисея и митаря, има поука в историята на апостол Петър. В ранните дни на своето ученичество Петър се смяташе за силен. Подобно на фарисея, по собствената си преценка той беше „не като другите човечеци“. Когато Христос в навечерието на Своето предаване предупреди учениците Си предварително: „Всички вие ще се съблазните поради Мене тая нощ“, Петър уверено заяви: „Ако и всички да се съблазнят, аз обаче не.“ Марк 14:27, 29. Петър не познаваше собствената си опасност. Самоувереността го подведе. Той мислеше, че е способен да устои на изкушението; но само след няколко кратки часа изпитанието дойде и с клетви и заклевания той се отрече от своя Господ.“ Притчи Христови, 152.

В деветия час, който е времето на вечерната жертва, в отговор на молитвата на Илия слезе огън и погълна приношението, за да стане Божият народ да узнае, че Господ е Бог. На планината Кармил са символизирани две категории: едната, която тогава узнава, че Господ, Той е Бог, и другата, представена от пророците на Ваал, които след това биват избити.

И стана по времето на принасянето на вечерната жертва, че пророк Илия се приближи и каза: Господи, Боже Авраамов, Исааков и Израилев, нека се узнае днес, че Ти си Бог в

Израил, и че аз съм Твой слуга, и че по Твоето слово съм извършил всичко това. Чуй ме, Господи, чуй ме, за да познае този народ, че Ти си Господ Бог, и че Ти си обърнал сърцето им обратно.

Тогава огънят Господен падна и погълна всеизгарянето, дървата, камъните и пръстта, и облиза водата, която беше в рова. А когато целият народ видя това, паднаха по лицата си и казаха: Господ, Той е Бог; Господ, Той е Бог.

И Илия им каза: Хванете пророците на Ваала; нито един от тях да не избяга. И те ги хванаха; а Илия ги сведе при поток Кисон и ги изби там. 3 Царе 18:36–40.

Вечерната жертва, смъртта на Христос, Петър, който изцелява куция човек, Петър, който отнася вестта на езичниците, Даниил, който получава пророческа светлина, молитвата на Илия, на която е отговорено с огън, докато Ездра е във вретинище и пепел и се моли за прехода на Лаодикия към Филадельфия, за прехода на воюващата църква към тържествуващата църква. Деветият час е часът на жертвата, часът на отговорената молитва, часът, в който небето докосва земята, мостът между съда и милостта; и затова Христос умира в деветия час, защото деветият час на жертвата отвори благовестието за езичниците, които бяха онези, що седяха в тъмнина, но ще видят голяма светлина, когато книгата на Даниил бъде напълно отворена при неделния закон.

При приноса на Гедеон в Съдии 6:21 Ангелът Господен докосна с жезъла Си месото и безквасните хлябове, които Гедеон бе принесъл, и огън излезе от канарата и ги погълна напълно. Огънят потвърди Божия призив към Гедеон и приемането на това знамение.

И той му каза: Ако сега съм намерил благоволение в Твоите очи, тогава покажи ми знамение, че Ти говориш с мене. Не си отивай оттук, моля Те, докле дойда при Теб, и донеса приноса си, и го поставя пред Теб. А Той каза: Ще почакам, докато се върнеш. И Гедеон влезе, приготви яре и безквасни пити от една ефа брашно; месото сложи в кошница, а бульона наля в гърне, и ги изнесе при Него под дъба, и Му ги поднесе. И Божият ангел му каза: Вземи месото и безквасните пити, и ги сложи върху тази канара, и излей бульона. И той направи така. Тогава ангелът Господен простря края на тоягата, която беше в ръката му, и се допря до месото и до безквасните пити; и от канарата излезе огън и погълна месото и безквасните пити. Тогава ангелът Господен се махна от погледа му. А когато Гедеон разбра, че беше ангел Господен, Гедеон каза: Уви, Господи Боже! защото видях ангела Господен лице в лице. Съдии 6:17–22.

Ангелът се яви на Гедеон в първия стих на главата и нарече Гедеон „силен и храбър мъж“, а Гедеон поиска знамение, за да докаже това твърдение. След това Гедеон моли ангела да почака, а ангелът, който чака в пророчеството, е вторият ангел. След като времето на забавянето приключи, Гедеон представя принос и огън поглъща приноса. Гедеон е при деветия час, защото при Илия това беше вечерната жертва, а деветият час е неделният закон, когато петдесатните огнени езици се привеждат в съответствие. Гедеон представлява една категория, която вижда Господа лице в лице, което е и онова, което се случи на Даниил в десета глава. Когато Гедеон видя огъня да поглъща приноса, тогава осъзна, че е общувал с

Господа, Когото беше видял лице в лице.

Гедеон се пробужда за тази действителност, когато чудото на огъня потвърждава знамението; а знамението беше самият Гедеон, силният Божий мъж, и войнството от 300 свещеници, които всички държаха в ръцете си 300-те таблици на Авакум. Знамението, или стягът, е самият Гедеон и войнството от триста, което е също и мощното войнство на Езекиил — онова, което се изправя в тридесет и седма глава.

Когато скиинята беше осветена в Левит 9:23, 24, след първите жертви на Аарон като първосвещеник, огън излезе от присъствието на Господа и пояде всеизгарянето и тлъстината върху олтара. Народът извика и падна по лицата си в страхопочитание. Това трябва, ред по ред, да съответства на огъня на Илия.

Молитвата на Ездра в деветия час за отделянето на житото от плевелите, което настъпва при неделния закон, тогава се изпълнява, когато воюващата църква се преобразява в тържествуващата църква. Тя трябва да се съгласува и с огъня на Гедеон. Поглъщащият огън върху първия принос на Аарон, който беше принесен след седем дни на освещение, на осмия ден се върна отново в същия ден и погуби двамата нечестиви синове на Аарон. Когато Светият Дух бъде излян без мярка в деветия час, при неделния закон, ще настъпи разделяне на две категории свещеници и тържествуващата църква ще започне делото, представено от белия кон на Ефес, който излиза побеждавайки и за да победи. Помазанието на тържествуващата църква намира втори свидетел в Соломоновия храм.

При освещаването на Соломоновия храм в 2 Летописи 7:1–3, след Соломоновата молитва, огън слезе от небето и погълна всеизгарянията и жертвите. Славата на Господа изпълни храма, което подтикна народа да се поклони и да провъзгласи Божията благодат и Неговата вечна милост. При неделния закон църквата тържествуваща се издига над всички планини като корона и знаме според Захария и Исаия. Когато огънят слезе при Соломоновото освещаване на храма, храмът се изпълни със славата на Господа, което символизира, че звученето на седмата тръба е завършило своето дело върху Божия народ и е на път да завърши същото това дело върху работниците от единадесетия час. Седмата тръба представлява умилоствението, съчетанието на Божествеността и човечеството, което се осъществява, когато Исус въздига Своего царство на слава. Онзи огън, който слезе при Моисеевата скиния и Соломоновия храм, беше също и огън на съд за Аароновия син, както беше и за Давид.

Приношението на Давид на хармана на Арауна/Орнан в 1 Летописи 21:26, по време на мора, предизвикан от преброяването на Давид, получи отговор с огън от небето върху олтара, което означаваше приемане и спря мора. Морът на Лаодикия завършва, когато огънят се спуска върху приношението на Давид, за да спре мора на неговата зависимост от човешка сила и мъдрост. Преходът от човешкото към Божествено-човешкото е отбелязан, когато умилоствението е извършено и църквата е издигната като знаме. В този момент, в съгласие с храма на Соломон, славата Господня изпълни храма, тъй като Божествеността се съединява с човечеството.

В следващата статия ще продължим разглеждането на периода на Среднощния вик, представен чрез третия и деветия час.

И след шест дни Иисус взема Петър, Яков и Йоан, неговия брат, и ги извежда насаме на една висока планина. И се преобрази пред тях; и лицето Му светеше като слънцето, а дрехите Му станаха бели като светлината. И ето, явиха им се Моисей и Илия, които разговаряха с Него.

Тогава Петър отговори и рече на Иисус: Господи, добре е да бъдем тук; ако желаеш, нека направим тук три шатъра: един за Тебе, един за Моисей и един за Илия. Докато той още говореше, ето, светъл облак ги осени; и ето, глас от облака каза: Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение; Него слушайте.

А когато учениците чува това, паднаха на лицата си и твърде много се уплашиха. А Иисус се приближи, допря се до тях и каза: Станете и не бойте се.

И когато подигнаха очите си, не видяха никого, освен само Иисус. А когато слизаха от планината, Иисус им заповяда, казвайки: Никому не казвайте за видението, докле Син Човечески не възкръсне от мъртвите. Матей 17:1–9.